

Правда про Прометея

Юрій Мушкетик

Орел прилітав кожного ранку і розпочинав пекельну роботу... Прометей не мав ненависті до орла, знав, що той приречений, як і він сам, але почував нестерпний біль, муку, страх смерті, а потім важке повільне воскресіння. Його муки майже щодня бачив Геракл. Він чув перший удар дзьобом по Прометеевих грудях, болісний крик та стогін. І жаль стискав могутнє серце героя. Одного разу, щойно орел злетів з вершка дуба, Геракл вхопив велетенський уламок каменя й пожбурих у нього. Уламок розтрощив птаха об скелю. В кілька кроків Геракл видряпався на гору, легко повиривав зі скелі штирі, поскручував з Прометеевих рук та ніг ланцюги й опустив його на землю.

Прометей ішов цілий день. А коли настала ніч, підійшов до якогось житла. Він втомився, йому було холодно, руки тремтіли. Посеред двору горіло багаття, довкола якого сиділи люди, смакували їжу, весело гомоніли. Прометей не вимовно зрадив: це ж його вогонь! Він подарував людям вогонь. Тепер вони готують на ньому собі їжу, гріються. Прометей хотів присісти біля багаття, та в ту мить літній сивобородий чоловік мовив суворо: "Йди геть, пришельцю з ночі". Так він ходив до пізньої ночі. Його звідусіль проганяли. І тоді Прометей сховався неподалік від одного багаття. Коли люди поснули, тихенько підкрався, вхопив головешку й подався геть. Він підіймався кудись угору й врешті опинився перед великою печерою. В нього ще вистачило сили настигати сушняку й розпалити багаття. Біля нього й заснув глибоким сном. І вже не чув, як опівночі вгорі здійснювся страшний гуркіт. Такої грози тут не було од сотворіння світу. Вода залляла геть усі багаття в селищі. Вогонь не погас тільки в печері.

Люди ж, які жили в селищі, прокинувся і в розпачі звели до неба руки. І раптом побачили велетенське багаття на горі. Вони підійшли до найвищого крутосхилу, але Прометей поспихав їх зі скелі. Тоді люди приповзли на колінах і почали жалібно квилити, випрохуючи вогню. Зрештою Прометей погодився дати їм вогонь, але зажадав, аби люди збудували йому на горі палац.

Люди вславляли Прометея, складали пісні на його честь, виліпили з глини його постать та поставили її в селищі, молилися на неї. Згодом глиняну статую Прометея люди замінили на камінну й викарбували на постаменті великими літерами: "Нашому дорогому титану Прометею"

Примітки:

Пришелець — захожа, чужа людина; той, хто прибув з іншого місця.

Головешка — недогоріле обвуглене або тліюче поліно.

Штирі — циліндричний стержень.